

Валерій Журавський, менеджер з продажів: «Треба жити потужно, на всю силу Божу»

Я живу у Кіровоградській області, ходжу до Церкви. Сидів там і «задихався», хотілося чогось більшого, як Аврааму. Зрозумів, що щось більше – це Господь. Після дуже багатьох молитов, Господь направив нас із служителем Сергієм Буриліним на польову школу в 2007-2008 роках, точно не пам'ятаю, це були шоста-сьома польові школи, які проходили в Бучі.

На шостій польовій школі Господь відкрив мені Христа. Сергій Молчанов у проповіді «Таємниця благодаті» настільки христоцентрично розповідав, мене докорило те, що Христос не був центром мого життя. Основним для мене були біблійні історії, досвіди з Богом, а Ісус був осторонь. Дзвонить мені сестра і каже, що Леонід Рутковский на базі санаторію «Гармонія» на Дніпропетровщині організовує медико-місійну школу, запрошує, щоб я приїхав. На цій школі я познайомився з Юрієм Барановим, його друга Антона Панасенко я вже знав. Ми об'єдналися в молитвах, місяць прожили у Божому русі, було багато молитов, відкриттів, досвідів з Господом. За цей час ми навчилися жити як сім'я, нам не хотілося розлучатися.

Юрій Баранов запросив мене до себе у бізнес. Я був людиною далекою від цього, вважав, що бізнесмени – то спекулянти, нечесні люди, які обманюють, наживаються на людях. Юрію сказав, що я не та людина, яка діє поспішно, буду молитися, що Господь відкриє. Коли слухав проповідь Олександра Лісічного, там були такі слова «Время задавать Богу вопросы, и время получать ответы». Він сказав, що настав період ставити Богові запитання, але ти довірся Богу і піди цим шляхом, прийде час, почнеш пожинати відповіді. Бізнес – то була друга Божа платформа, на якій Він мене формував як особистість. У 1993 році я потрапив у аварію і певний час ніде не працював, став

лінивим, почав деградувати як особистість

Коли ми утрюх стали працювати, це було братерство, сім'я, це й досі так. На протязі шести років ми маємо такі стосунки, які мав Давид з Йонатаном, це мої рідні брати, яких мені не вистачало у рідній сім'ї. Я молився і просив у Бога: «Дай мені сім'ю, яка була б не тільки у суботу сім'єю, а щоб це було кожен день». Господь дав мені сім'ю на підприємстві. Так почалося моє формування як особистості. Брати навчили мене працювати, Господь формував у плані бізнесу як особистість.

Ми кожного дня молимося, перебуваємо у Слові, ділимося досвідами, які дає Господь. Це дійсно Божа сім'я. Якщо виникають якісь конфліктні ситуації, то вирішуються до заходу сонця. Ми збиралися, обговорювали ситуацію, молилися разом і Господь відповідав.

Ми займаємося постачанням сипучих матеріалів: піску, щебеню, відсіву, маємо угоди з бетонними заводами, фермерськими господарствами різної категорії, працюємо з багатьма підприємствами.

Чи маєте свідчення Божої присутності на вашій роботі?

На кожному підприємстві є люди. Є таке підприємство у Дніпрі «Актек-бетон», керівник Микола Рєзніченко. Підприємство дуже потужне, яке потребує постачання піску та щебеню. Але з керівником спочатку не склалися відносини. Я кожного дня просив Бога за Миколу Рєзніченка, бо треба молитися за того, з ким співпрацюєш. Як його навчили батьки, так він і ходить у православну церкву. Але почав ставити мені запитання стосовно Біблії, нашого віросповідання. Особливо багато питань ставив, коли почалася війна. А я запитав, чи хоче він, щоб я з Біблії відповів на його запитання. Він погодився і я відкривав Біблію, пророцтва, книгу Об'явлення Івана Богослова і читав, а він слухав. Дзвонив мені, вітав з православним святом, а я йому розповідав, які ми свята відзначаємо, що головне свято – субота. Ми з ним не бачились чотири роки, але підтримували

відносини. Почав молитися за нього, його сім'ю і вдома в своїх молитвах просив, щоб Господь Духа Свого щедро зливав у його серце. Зараз ця людина спокійна, поступлива, уважна, люб'язна, повна протилежність тому, яким він був раніше. Виробничі питання зараз вирішуємо в злагоді, мирі, з Божим благословенням.

Потім я молився за одного директора кар'єру. Коли він прийшов до офісу, зауважив, що ця людина чогось потребує, став за нього молитися. Молився місяць, потім Господь мені каже, щоб я відкрив книгу «Твердое основание», там є розповідь «Застывшая на морозе» та прочитав це оповідання директору. Я дзвоню йому і кажу, що ми віруючі, я за вас молився, і Господь спонукав мене прочитати вам історію, чи є у вас час послухати. Він погодився. Коли я прочитав з «Ранкових читань» цю історію, вона йому сподобалася. Ми вирішили подарувати йому Біблію та книгу Марка Фінлі «Последние дни жизни Иисуса на земле», які він прийняв з вдячністю.

Ми співпрацюємо з вірянами Церкви християн віри євангельської з Рави-Руської Львівської області. Вони вихідці з баптистської церкви, не молилися іншими мовами. Ми разом збиралися і молилися по телефону в режимі «конференція». Якщо у нас якась ситуація кризова, ми постійно молилися. Їхній пастор Володимир дуже хотів зі мною зустрітися, запросив мене до себе додому. Я був у Нових Обіходах на табірному зібранні, мав можливість приїхати у гості. Був у них два тижні, ходили на служіння до їхньої Церкви і я свідчив, що Господь зробив у моєму житті. Батько цього пастора Володимира сам раніше був пастором, він підходив до мене, тиснув руку і казав: «Брат, чи ви будете завтра ще нам проповідувати?» Ми свідчили їм багато про Христа, про суботу, Закон Божий, про все, чому вчить нас Слово Боже. Це вперше була в моїй духовній справі така благодать і милість Божа. Пастор Володимир приймав усе, що ми розповідали, але на той час ніякого рішення не прийняв. Свій бізнес передав іншій людині, почав будувати Молитовний Будинок, зараз не знаю, як склалася його доля.

На підприємство до нас приходять власники машин, у яких немає роботи, це світські люди, вони возять нашим замовникам матеріал. Один чоловік Олександр Волошко, працює менеджером в управлінні. У нього дуже сильно ламалися машини. Я кажу: «Саша, давай молитися. У нас багато роботи, а машини весь час ламаються». Він згодився, я пропоную: «Давай випробуємо Бога, чи благословить Він нас». У нього було три машини, дві працювали погано, а третя весь час ламалася, її ремонтували кожну годину, ми зривали поставки. Кажу водієві машини: «Славко, я тебе відчуваю як людину, у якої опущені руки. Що ти пережив у своєму житті?» А він розповів, що два роки тому в нього померла дружина, і життя його зупинилося. Я почав за нього молитися, запропонував і йому, сказав, що життя продовжується. Він мене почув, почав зі мною молитися. І все пішло добре.

За цей час, як почали молитися, Олександр Волошко, продав старі машини, купив новіші, які не ламаються, бо Господь давав нам роботу, хлопці мали роботу з ранку до вечора. Сашко працює на нашому підприємстві по сьогоднішній день. Ми з ним в братерських стосунках. Коли у нього був кризи у житті, він дзвонив до мене, я його втішав, підтримував.

Багато важких випробувань, ситуацій, але ми молимося. Ми стаємо у проломі за людину, кожні дві години молимося, беремо піст, і з самих вередливих людей, які погрожують, кричать, вони перетворюються у найкращих наших друзів. Через кризові ситуації Бог дає нам друзів.

Ми це називаємо «пригода Божа», і коли немає таких пригод, ми кажемо: «Боже, яви Свою славу, дай нам людину, за яку треба молитися».

У мене Господь спочатку являв Свою славу, потім йшло свідчення.

У чому полягає Ваша робота?

Господь дав милість Божу, що сиджу дома на дивані і маю

спілкування з усією Україною.

Я менеджер з продажів. Маємо рекламу в інтернеті, до мене дзвонять замовники: кому, що треба. Я підраховую, яка буде оплата тонни з доставкою. Якщо ми домовляємося, укладаємо угоду, організовую рейси, передаю диспетчеру, відправляємо машини. Повністю організовую роботу по доставці сипучих матеріалів. Я живу у Компаніївці, на Кіровоградщині, маю два телефони на чотири номери. Працюю на відстані. Юрій та Антон теж так працюють, але в офісі є команда. У кожного своя роль, але працюємо як одне ціле.

Трапилася якась критична ситуація, усі допомагають, і разом отримуємо перемогу. Кожного дня спілкуємося, молимося декілька разів на день. Ми зустрічаємося, разом їздимо на табірні зібрання у Нові Обіходи, у Росію на ASI-Євразія. ASI – це Асоціація адвентистів-підприємців. В Україні також є така організація ASI-Україна, членами якої є і ми. Це дуже потужний рух, допомагаємо братам і сестрам.

Як ви допомагаєте братам і сестрам?

Був один такий випадок. Із сейфу вкрали шістдесят тисяч. Юрій Баранов звернувся до служби безпеки, вони запропонували провести всіх працівників через детектор брехні, бо це могли зробити тільки хтось з них. Юрій сказав їм, що всі люди які з ним працюють, це брати, і він не вірить, що хтось з них міг таке зробити. Ми почали постити і молитися через кожні дві години. Бог проговорив до Юрія, що ці кошти вкрав сатана, бо вони не були посвячені Богові. Ми всі просимо, молимося: «Боже, відкрий нам, чому так, у чому справа?» Дух Святий спонукав Юрія подзвонити до Олександра Луньова: «У нас вкрали гроші, Бог веде до тебе. Що в тебе трапилось?» а він каже: «Мені потрібні вісімнадцять тисяч гривень, щоб купити вакуумне пакувальне обладнання (для пакування соєвого сиру тофу), почав робити веганську ковбасу. І Олександр каже: «Стою на колінах і кажу Господу: це чия справа – моя чи Твоя? Цю продукцію замовляють усі санаторії, Український гуманітарний інститут,

громади нашої церкви». Ми приїхали до Сашка Луньова у Кам'янку, він мав магазин у не зовсім вдалому місці; показав нам дві будівлі, ми помолилися, Бог вказав на одну будівлю. Ми допомогли йому оплачувати оренду, дали кошти на обладнання. Таким чином ми його підтримали у служінні, допомогли. Бізнес і Євангеліє треба поєднати. Апостол Павло робив намети і проповідував Євангеліє. Бізнес штовхає Євангеліє. У Олександра, за якого ми всі молилися, почати організовуватися в магазині клуби здоров'я, почався духовний підйом, він ставив намети, проводив Дні здоров'я. Цей новий магазин був єдиним продуктовим на тому місці, стояв біля зупинки, став місцем для євангелізму.

Нас Господь так зріднив, що люди думають, що ми рідні. У цьому році ми були на табірному зібранні, поляки везли Юрія у Вінницю на поїзд. Він з Вінниці на Полтаву їхав додому. Вони спитали: «Ви рідня?». Юрій відповів, що так. Вони сказали, що «Валерій батько Антону, а для Юрія – рідний брат». Ми чужі люди, але всі бачать нас єдиною сім'єю. Бо ми завжди разом, ми дружні.

У такому братерстві ми живемо, між нами немає ніяких конфліктних ситуацій, ми бережемо наші відносини. Це Божий подарунок.

Що Вам дав цей бізнес у духовному плані?

Бог через бізнес відкрив багато дверей до директорів підприємств, фермерських господарств. З ким я працюю, з тим і молюся. З ким працюю, тому і свідчу, це євангелізм на робочому місці. Кожного дня я розмовляю, веду духовну роботу, вивчаю Біблію, молюся. І це робить кожний з нас.

Кожного ранку ми збираємося на ранкові конференції, читаємо Слово, як Господь навчив на польовій школі. Ми вирішили, що кожного дня будемо приходити до ніг Христа, досліджувати Його Слово. Це дуже потужна платформа, де Господь відновлює людину як особистість.

Що Вам потрібно від життя?

Від життя мені потрібно дуже багато. Коли у мене немає Божого руху, Божого вітру, починаю “іржавіти”. Кажу: «Господи, не можу так жити, мені треба жити потужно, на всю силу Божу. Ти мене заганяй так глибоко в землю, як плуг». Коли мене Бог глибоко заганяє і використовує як знаряддя у Своїх руках для праці, то я тоді починаю блищати. Коли цього не має, немає дотику з Божим життям, немає Божого руху, мені стає нудно, починаю “іржавіти”. Як з Богом жити, то треба потужно, на всю Божу силу, щоб приносити радість, натхнення іншим людям.

Одного разу дзвонить мені Олександр Луньов, я йому розкакую черговий досвід, аж співаю від радощів. Сашко мені відповідає: «Дякую, дорогий брат, що ти у нас є». А перед тим до нього прийшов один чоловік, почав розповідати, що все погано, все падає з рук, нічого не виходить. Сашко і каже: «В мене є брат, давай йому подзвонимо і спитаємо, як він живе, чи у нього так само як у тебе». Я цього не знав. Подзвонив до мене, я розповів, як мене Господь благословляє, Сашко тому братові і каже: «Бачиш, як діти Божі живуть».

Запитання – Алла Шумило